

сичките славянски племена. Ето защо тоя езикъ е станалъ слѣдъ време литературенъ езикъ на сичките православни славяне. Въ онова време, въ което сж биле преведени пжрвите славяно-бжлгарски книги отъ св. братия Кирила и Методия, бжлгарската народность е занимала много по-голъмо пространство, нежели днесъ. Въ цвѣтущата епоха на старото бжлгарско царство, до преселението на маджарете, на половците и на печенѣгите въ Паннония и въ Трансилвания, тие страни сж биле населени съ бжлгарски славяне *). Въ онова време бжлгарските граници сж са простирале отъ Арда до Пеща и отъ Охрида до Карпатите. Но славяно-бжлгарете сж биле разселени, — преди да са появи бжлгарското царство, -- и още по-нататакъ отъ тие предѣли. Освѣнъ Мизия, Тракия и Македония, тие пуснале джлбоки корѣне въ Тессалия, въ Епиръ, въ Гржция, даже и въ Пелопонезъ, дѣто и до днешниятъ день сж уцѣлѣле множество славянски названия. Разбира са, че по тие джлечпи крайове, окружени съ три доволно многочисленни племена (съ гржци, съ албанци и съ цжнци), тие славяно-бжлгаре сж биле принудени да са изгубатъ, т. е. да са огржчатъ или да са оцжнциратъ **).

*) „Обзоръ исторіи славянскихъ литературъ,“ отъ А. Н. Пнина и В. Д. Спасовича. Сиб. 1865, in 8°, стр. VI + 530. (Гл. стр. 6).

**) За тие гржцки славяне сж важни най-много сжчиненията на Др. Якова Фалмераера, които носатъ заглавия: 1) *Geschichte der Halbinsel Morea*. Stuttg. 1830, 2 тома; 2) *Ueber die Entstehung der heut. Griechen*. Stuttg. 1835, 3) *Fragmente aus dem Oriente*. Stuttg. 1845, 2 тома. Фалмераеръ, авторътъ на тие твжрде-замѣчателни книги, говори, че гржците, които сж насѣляле Пелопонисъ, сж биле истрѣбени окончателно въ V. и въ слѣдующето слѣдъ него столѣтня. Послѣ това тие страни биле насе-